

Lovgivning synes mig at være et nødvendigt Onde, men ikke noget, man i og for sig maa være glad ved i et Samfund, og jeg vil mene, at Samfundet i langt højere Grad end hidtil burde bestræbe sig for at hindre, at disse forskellige Onder opstaar.

Men som Forholdene er, maa vi selvfølgelig have den sociale Lovgivning, og vi maa ogsaa nu gaa til at indføje „the missing link“ i Systemet, det, som hidtil har manglet, nemlig Invaliditetsrenten. Det store Spørgsmaal, der har været drøftet i Dag, hvorvidt en saadan Invaliditetsrente skal indrettes paa Forsikringssystemet eller efter det Princip, som er lagt til Grund for det foreliggende Lovforslag, har for mit Vedkommende sin ganske utvetydige Besvarelse, idet jeg mener, at Forsikringssystemet ikke kan anvendes her. Det er netop ud fra mit Kendskab, og jeg har vel Lov at sige mit indgaaende Kendskab, til Forsikringsvæsenet med al dets Styrke og Spænsthed, at jeg mener, at Forsikringsvæsenet dog ikke egner sig for dette. Jeg tror, at den ærede Ordfører for Venstre (Hegelund-Lange), naar han før oiterede Landstingsmand Steincke, gik ganske forkert i Byen. Jeg er vis paa, at Landstingsmand Steincke vilde faa en helt modsat Slutning ud af de Ord, der blev citeret; han mener ikke paa nogen Maade, at Forsikringsprincippet vilde egne sig her. En Tvangsforsikring, og endda af etsaa ringe Omfang i Størrelse, egner sig aldeles ikke for Forsikringssystemet. Hvis Staten skulde indrette dette Forhold paa Forsikringsprincippet, vilde der kræves et saadant Apparat, at Omkostningerne derved vilde blive ganske urimelige — alene dette gør Princippet uegnet; og de etiske Momenter, som Landstingsmand Steincke i sin Bog peger paa, vilde slet ikke komme til at gøre sig gældende her. Jeg er ganske paa det rene med, at det Grundlag, paa hvilket Ministeren har udarbejdet Lovforslaget, er berettiget, og det er mit Haab, at Udvalgsbehandlingen vil vise, at man kan komme igennem ad den Vej. Det vil være mig en Glæde, hvis en saadan Lov bliver gennemført, at jeg har kunnet arbejde med paa den og derved bidrage til, at det System af sociale Foranstaltninger, som vi har paa disse Felter, bliver fuldkomment i højere Grad, end det har været hidtil.

I Modsætning til de to ærede sidste Talere, der ikke har berørt selve Lovforslagets Paragraffer, vil jeg gerne pege paa nogle enkelte Ting, fordi jeg mener, at Udvalgsbehandlingen bør føre til et Resultat, og at vi derfor lige saa godt kan begynde den reelle Behandling af Sagen straks som

vente, til Udvalget er nedsat, med andre Ord, behandle Lovforslaget paa samme Maade, som vi plejer at behandle Lovforslag her. For det første vil jeg gerne gøre en Bemærkning til det Punkt, som angaar Tilknytningen til Sygekasserne, som jeg i og for sig er glad for. Jeg synes, der maa findes en eller anden Udvej til, at de Mennesker, som ikke kan komme i Sygekasserne, men dog kan blive trængende til og i og for sig er berettigede til Invaliditetsrente, kan blive taget med. Det hænger sammen med det, som det ærede 10de Medlem for Hovedstaden ogsaa pegede paa før, at den historiske Gang i Sagen har ført til, at der er noget tilfældigt og irrationelt i det hele Komplex af Love; navnlig paa de Steder, hvor de forskellige Omraader grænser op til hinanden, kommer der en Masse Kollisioner. Hvad det drejer sig om, er at imødegaa enhver Form for Erhvervsudygtighed; det vil Staten sikkert ogsaa efterhaanden komme til, og maaske vil Landstingsmand Steinckes Forslag munde ud i noget saadant. Staten vil komme til at indrette sig paa at imødegaa Erhvervsudygtighed, ligegyldigt af hvilken Aarsag den opstaar, paa samme Maade som man f. Eks. i det private Forsikringsvæsen efterhaanden er kommet ind paa ikke at skelne stærkt mellem Forsikring mod Ulykkestilfælde, mod Sygdom o. s. v., men har indrettet en ganske almen Erhvervsudygtighedsforsikring. Paa lignende Maade vil Staten sikkert i Tidens Løb komme til at indrette sig, og saa vil Brydninger, som opstaar mellem de forskellige Omraader, ganske af sig selv falde bort. Men saadanne Gnidninger opstaar der her paa det Punkt, hvor de Medlemmer, der er i Sygekasserne, og de, der ikke kan være der, mødes, og hvor de fra begge Sider kan gøre Krav paa og faa Brug for Invaliditetsrente, men hvor en af Parterne maaske nu ved Lovens Formulering kan blive udelukket. Paa det Omraade maa man vistnok undersøge Sagen lidt grundigt.

Der er et Hovedprincip i Lovforslaget, som jeg er ked af, og som jeg beklager, at den højtærede Minister ikke har fremsat i en anden Skikkelse. Jeg er meget ked af, at Kommune nes Skøn er bibeholdt fra den tidligere sociale Lovgivning. Dette Skøn fører ganske naturligt Tanken hen paa Almisser, og det fører i det praktiske Liv adskillige Ulemper med sig; det ved alle, der har haft med den Sag at gøre. Jeg vilde have ønsket, at man allerede i dette Lovforslag var gaaet over til faste Satser, som Folk havde Ret til, og de Satser kunde for min Skyld godt være noget større end de foreslaaede. Jeg anser det, som sagt, for